

2^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2013-2014

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΟΥΤΣΙΟΥΜΠΙΑΣ

1^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ»

Ήταν δεν ήταν δεκαέξι ετών, όταν άρχισε ο πόλεμος. Ένας πόλεμος που κατάφερε να γεμίσει το μυαλό του με κακιές και μίσση αλλά όχι και την εφηβική καρδιά του.

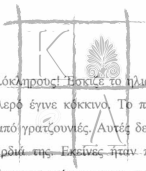
Πριν τον πόλεμο, ονειρευόταν πως χάρεσαν όλοι οι άνθρωποι της Γης σε έναν κύκλο, ίσοι, ήρεμοι, χαρούμενοι κι ευτυχισμένοι. Μόλις ξυπνούσε το πρωί, άνοιγε τα παράθυρα. Έβγαζε έξω το μικρό κεφάλι του κι άφηνε τις αχτίδες του ήλιου να κάβουνε το πρόσωπό του. Έπειτα, έπαιρνε μια βαθιά, μα πολύ βαθιά ανάσα, για να μπορέσει να μυρίσει τα λουλουδία που άνθιζαν. Έπαιρνε πολλές ανάσες, ώσπου να γεμίσουν τα πνευμόνια του άνοιξη. Είχε γνωρίσει και μία όμορφη μελαχρινή κοπέλα, γι' αυτό, πριν φύγει από το σπίτι έλουζε τα μαλλιά του κι έβαζε άρωμα τριαντάφυλλο. Τέλος, φορούσε το όμορφο, πορτοκαλί πουκάμισό του κι έτρεχε να τη συναντήσει.

Εκείνη, περιμένοντάς τον στο κατάφλι του διώροφου σπιτιού της, φορούσε ένα λευκό φουστανάκι, τα αγαπημένα της κόκκινα παπούτσια και μία γαλάζια στέκα στα μαλλιά για να ταιριάζει με το χρώμα των πάντα ανυπόμονων ματιών της.

Μόλις άρχισε ο πόλεμος, τον επιστράτεψαν κι αυτόν, χωρίς να προλάβει καν να την αποχαιρετήσει. Είχαν λείει «έλλειψη από έμψυχο υλικό». Βέβαια, λάθος όνομα τους δίνανε, αφού όλοι τους «άψυχοι» γινόντουσαν. Χωρίς καρδιά, χωρίς συναισθήματα, χωρίς ευαισθησίες. Μόνο με ένα όπλο στα χέρια. Μόνο μ' ένα καταραμένο όπλο.

Τα βράδια, μόλις τελείωνε η μάχη, αν τελείωνε, δεν κοιμόταν. Ούτε ονειρευόταν. Περνούσαν οι εικόνες των ανθρώπων που είχαν βασανιστεί και σκοτωθεί απ' τα μάτια του. Στα αυτιά του βούιζαν ακόμη οι φωνές των τραυματισμένων και ο εκκωφαντικός θόρυβος των μεγάλων εκρήξεων. Τα μόνα αρώματα που μπαινόβγαιναν στα μικρά ρουθούνια του ήταν αυτά του φρέσκου αίματος και της βρωμιάς. Τα μαλλιά του πλέον δεν μυρίζαν τριαντάφυλλο παρά μόνο σκόνη, σκόνη του πολέμου.

Μόνο ένα βράδυ κατόρθωσε να κοιμηθεί. Μα το μετάνιωσε. Είδε στον ύπνο του την ημέρα που ήρθαν οι στρατιώτες να τον πάρουν για τὸ μέτωπο. Θυμήθηκε την κατάσταση της μητέρας του. Έκλαιγε και φώναζε: «Μου πήρατε τον άνδρα και τ' αδέρφια. Τώρα θέλετε να πάρετε και το παιδί μου; Αφήστε τον, πηγαίνει ακόμη σχολείο! Σας παρακαλώ, αφήστε τον!». Τα δάκρυά της, θα μπορούσαν να

δημιουργήσουν ποταμούς ολόκληρους! Επείχε το ηλιοκαμένο δέρμα της με λύσσα, ώσπου το γαλάζιο της μπολερό έγινε κόκκινο. Το πάλα χαρούμενο και λαμπερό πρόσωπό της, γέμισε τώρα από γρατζίουνιές. Αυτές δεν ήταν τίποτα όμως, μπροστά σε αυτές που είχε στην καρδιά της. Εκείνες ήταν πολύ πιο βαθιές κι επίπονες! Τέσσερις άνδρες προσπαθούσαν με πείσμα να τη συγκρατήσουν. Μα πάλι δεν τα κατάφεραν, χρειάστηκαν άλλοι τόσοι για να τη σταματήσουν ολοκληρωτικά.

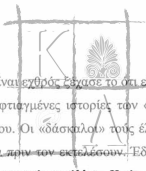
Ένας πυροβολισμός τον ξύπνησε. Επανήρθε στην σκληρή πραγματικότητα.

Στο στρατόπεδο, τους έκαναν «μάθημα» το βράδυ. Πώς να μισούν τον εχθρό και να μην τον υπολογίζουνε σαν άνθρωπο. Οδηγίες ανωτέρων! Τι να πεις;

Οι υποτιθέμενοι αυτοί «δάσκαλοι», τους υπενθύμιζαν κάθε τόσο πόσους συμπατριώτες τους έχασαν από τον εχθρό. Από τους «φονιάδες», όπως τους άρεσε να τους αποκαλούν. Λες κι εκείνοι δεν είχανε σκοτώσει. Λες και οι ίδιοι δεν είχανε γίνει φονιάδες. Λες και δεν είχανε βάψει τα χέρια τους με φρέσκο αίμα για τις επιθυμίες κάποιων.

«Θα πάω μία βόλτα, να ξεχάσω λίγο...», είπε ο δεκαεξάχρονος στο διπλανό στρατιώτη. «Να ευχαριστήσω το Θεό που ζω ακόμη, ή μάλλον να βλαστημήσω που δεν πέθανα, γιατί καλύτερα είναι να θαφτείς στο χώμα και ν' ανθίσουν πάνω σου γαρδένιες, παρά να ακούς τις κραυγές των ανδρών και των γυναικών τα μοιρολόγια».

Αφού περπάτησε λίγες δεκάδες μέτρα στο δάσος, βρήκε ένα μοναχικό και ήρεμο μέρος για να αφηθεί στις σκέψεις του. Ακούμπησε το μακρύ ξύλινο τουφέκι του στις ρίζες ενός δέντρου κι έπειτα κάθισε λίγο να κλάψει. Στη συνέχεια, έβγαλε τη φωτογραφία της καλής του που τη φυλούσε στην τσέπη του τόσο καιρό για να την απολαύσει. Άρχισε να της μιλά: «Αχ να ήμουνα πίσω τώρα και να ακουμπούσα τα ελαφρά χεράκια σου. Να μυρίσω τα μαλλιά σου και να φάμε μαζί παγωτό. Να τρώγαμε εκείνο που λατρεύεις. Εκείνο με τη φράουλα! Αχ αγαπημένη μου! Αν δε γυρίσω, να ξέρεις πως η σκιά μου θα σε ακολουθεί. Ακόμη, να ξέρεις πως θα φύγω ευτυχισμένος από αυτή τη ζωή, γιατί πρόλαβα να δω αυτά τα όμορφα ματάκια σου, να φιλήσω τα τρυφερά σου χέρια και να ακούσω τη γλυκιά φωνή σου! Να είσαι...». Ξαφνικά μία κραυγή τον διέκοψε. Σήκωσε αργά κι επιφυλακτικά το κεφάλι του κι αντίκρισε έναν τραυματισμένο άνθρωπο μπροστά του.

Μα μόλις κατάλαβε πως είναι εχθρός Ξεχάσε το ότι είναι και άνθρωπος. Του ήρθαν στο μυαλό οι φριχτές, καλοφτιαγμένες ιστορίες των «δασκάλων». Γύρισε γρήγορα πίσω κι έπιασε το τουφέκι του. Οι «δάσκαλοι» τους έλεγαν πως ποτέ δεν πρέπει να κοιτάνε τον εχθρό στα μάτια πριν τον εκτελέσουν. Έδινε κυριολεκτικά μάχη για να μην συναντήσουν τα μάτια του αυτά του άλλου. Κι όμως, εκείνος δεν άντεξε και τον κοίταξε. Ο τραυματισμένος του έλεγε κάτι σαν να τον παρακαλούσε, σαν να του έλεγε: «Μη άνθρωπέ μου! Μη! Σε είδα που ξεψάχνιζες πριν τη φωτογραφία της καλής σου. Ξέρω πόσο θες να την ξαναδείς. Ξέρω, γιατί έχω κι εγώ μία και ανυπομονώ να τη δω! Αν τα καταφέρω μια μέρα...Σε παρακαλώ βοήθησέ με να τη ξαναδώ! Βοήθησέ με!». Άρχισε μετά και έκλαιγε φωνάζοντας. Ο μικρός, κατά βάθος καταλάβαινε τι του έλεγε παρόλο που ήταν αλλόγλωσσοι.

Ένωσε πως η ζωή εκείνου του ανθρώπου κρεμόταν απ' τα χέρια του. Αμέσως, έβαλε τον εαυτό του στη θέση του άλλου και σκέφτηκε. Μα δε χρειάστηκε να το καλοσκεφτεί. Η καρδιά του είχε ήδη πάρει την απόφαση. Πέταξε κάτω του τουφέκι λέγοντας: «Στο διάβολο και 'συ κι αυτοί που με βάλανε να σε κρατήσω! Καταραμένο!».

Μόλις το άφησε, η καρδιά του απελευθερώθηκε. Αισθάνθηκε πως έσπασε τα δεσμά του, πως μπορούσε να πετάξει, πως δεν αποτελούσε πλέον υποχείριο κάποιων. «Σαν να έφυγε το πρόβλημα που είχα τόσα χρόνια στα πνευμόνια μου και δεν με άφηνε να αναπνεύσω νιώθω», ψέλλιζε συνεχώς μέσα του. Ο καημένος! Αυτό το πρόβλημα τού δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου, επειδή εισέπνεε επικίνδυνα χημικά αέρια.

Μέχρι και τα λουλούδια είχαν χάσει τα ζωηρά πορφυρά τους χρώματα! Τα φύλλα των καταπράσινων δέντρων είχαν ασπρίσει! Ζωάκια στο δάσος πλέον σπάνια συναντούσες! Το δάσος που άλλοτε αποτελούσε πηγή ζωής, είχε πλέον μετατραπεί σε ομαδικός τάφος! Όλα είχανε μολυνθεί από τη χρησιμοποίηση χημικών όπλων και μάλιστα... χωρίς να φταίνε σε τίποτα.

Ξάφνου, θυμήθηκε πως του έμεινε ένα ακόμη να κάνει. Να κατανοήσει πως μπροστά του, κείται ένας ΆΝΘΡΩΠΟΣ. Ένας άνθρωπος που αναγκάστηκε να πολεμήσει και να ξεχάσει πώς μυρίζει το σπίτι του, πόσο ωραία γεύση είχε το τυρί από τη φρέσκια στριφτή τυρόπιτα που του ' φτιάχνε η μάνα του τα Σάββατα, πώς βελάζουν τα καφετί πρόβατα του πατέρα του, που τόσο αγαπούσε.

Ο τραυματισμένος τον κοιτούσε σπασμωγμένος. Αναρωτιόταν τι θα αποφάσιζε ο μικρός. Για εκείνον, ο δεκαεξάχρονος ήταν πλέον η μόνη του ελπίδα. Ήταν ο δικαστής, που σε λίγο θα ανακοίνωνε την απόφασή του. «Ουφ! Ευτυχώς άφησε το όπλο του, αλλά θα με σώσει τελικά» έλεγε μέσα του...

Ο μικρός γύρισε απότομα και τον αγκάλιασε, και μέσα σε αναφιλητά του έλεγε: «Θα σε σώσω! Θα σε σώσω, θα δεις! Θα ζήσεις! Θα ξαναφιλήσεις την κοπέλα σου! Θα ξαναφάς την πίτα της μάνας σου! Θα ξαναπερπατήσεις στα χωράφια του πατέρα σου! Θα σε σώσω, θα δεις!».

Τι χαρά έκανε ο τραυματισμένος! Ξέχασε ότι είναι τραυματίας κι άρχισε να χορεύει, να τρέχει, να μυρίζει το χορτάρι και να χορεύει πάλι. Έπιασε το χέρι του μικρού κι άρχισαν να τραγουδούν και να χορεύουν μαζί! Τελικά το όνειρο του δεκαεξάχρονου πραγματοποιήθηκε, με λίγες παραλλαγές βέβαια! Σαν παιδιά έκαναν...Μα τι λέω; Ούτως ή άλλως παιδιά ήτανε. Παιδιά, δύο αθώες ψυχές που άφησαν για λίγο την κτηνωδία του πολέμου κι έπιασαν τους σκοπούς...Χαιρόντουσαν και γελοούσαν, γιατί κατάλαβαν ότι ο πόλεμος δεν κατάφερε ευτυχώς να μπήξει στις παιδικές καρδιές τους το δόρυ της κακίας!

Τους έβλεπαν τα δέντρα και ζήλευαν, που δεν μπορούσαν κι αυτά ν' αρχίσουν να χορεύουν. Ο άνεμος σα να το κατάλαβε κι άρχισε να δυναμώνει, κι να κουνάει τα κλαδιά τους, για να νιώσουν κι εκείνα τη μαγεία της συμφιλώσης και του χορού. Μπήκαν τότε και τα λίγα χελιδόνια, που δεν είχαν τρομάξει όταν έπεφταν οι πυροβολισμοί, στο χορό κι άρχισαν να τραγουδούν όπως δεν ξανατραγούδησαν ποτέ...

Ο μικρός, όταν πλέον κουράστηκαν να χοροπηδάνε, κατάλαβε πως έπρεπε να μεταφέρει γρήγορα το φίλο του κάπου, για να μπορέσει να τον περιθάλψει, κι αν τα καταφέρει να βρει κι ένα γιατρό. Έπρεπε να γυρίσει στο στρατόπεδο, να πάρει το αλόγο του.

Αμέσως μόλις τον πήρε το μάτι του στρατιώτη, στον οποίο είχε εμπιστευθεί πως θα πάει μία βόλτα, κίνησε προς τα εκείνον.

-Έλα γρήγορα, ήρθαν οι δάσκαλοι, είτε ο στρατιώτης, όποιος δεν έρθει θα αποκεφαλιστεί είτε ο λογίας.

-Στο διάβολο να πάει κι αυτός κι οι διαπαιγές του.

Έριξε μία τελευταία ματιά γύρω του. Αντίκρισε δύο νεκρούς στο απέναντι δέντρο. Ένα δωδεκάχρονο αγόρι που το μαστίγωναν για να του πάρουν πληροφορίες. Δίπλα του, η λάσπη είχε γίνει κόκκινη απ' τα αίματα. Κοντά στο λοχία, ένας στρατιώτης λιποθύμησε επειδή δεν άντεξε τις κακουχίες. Τον ουρανό κατέκλυζαν μαύρα σύννεφα, σαν να λυπήθηκαν κι εκείνα για την αιματοχυσία. Ήταν έτοιμα να βρέξουν, μήπως καταφέρουν και ξεπλύνουν τον τόπο από τα αίματα. Βεβαιώθηκε πως πήρε τη σωστή απόφαση.

Έφυγε. Όταν έφτασε στο δάσος, είδε το φίλο του σε άσχημη κατάσταση. Είχε αιμορραγία και δύσπνοια. Τον ανέβασε προσεκτικά στο άλογό του και το έβαλε να τρέξει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Από τότε δεν τους ξαναείδε κανείς. Δυστυχώς στο δρόμο τους πάσανε και τους εκτέλεσαν και τους τρεις, ακόμη και το άλογο. Τον μικρό μάλιστα τον έφτυναν κιόλας με όλη τους την κακία, και δεν τον θάψανε. Τον αφήσανε εκεί, να τον φάνε τα θηρία, γιατί λέει ήτανε προδότης.

ΤΕΛΟΣ